ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

— Θὰ ἐπιθυμοῦσα δηλαδὴ νὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι καὶ τὴν τιμὴ νὰ ὑπογράψετε αὔριο πρωῒ τὸ συμβόλαιο τοῦ γάμου μου, εἶπε ὁ Ροβέρτος Κὲρ στὸ Φερουλλιὰκ καὶ συνέχισε: Μήπως τυχὸν θὰ σᾶς ἐπεράζε αὐτό, λοχαγέ ;...

— Ἀπεναντίας, κύριε ἱππότα. Δὲν μὲ πειράζει καθόλου αὐτό, ἀλλὰ φοβοῦμαι ἕνα ἐμπόδιο, ἀτοκρίθηκε ὁ Ρολάνδος.

— Ποιό ;

— Γνωρίζετε ὅτι πάσχω ἀπὸ ρευματισμούς ;

— Δὲν τὸ ἤξερα.

— Ἐν τούτοις πάσχω. Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε πὼς ὑποφέρω ἀκριβῶς στὸ δεξὶ χέρι, ὅπου αἰσθάνομαι τόσο τρομεροὺς πόνους, ὥστε θἄβαζα τὶς φωνές, ἂν δὲν ἤμουν παληὸς στρατιώτης... Μὲ τέτοια χάλια πῶς νὰ γράψω ;

— Ἀλλὰ μιὰ ὑπογραφὴ δὲν εἶνε καὶ σπουδαῖο πρᾶγμα !

— Ἀλλοίμονο ! Γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ὑποφέρει εἶνε παραπολύ.

— Σᾶς πειράζουν καὶ σήμερα οἱ ρευματισμοί ;

— Ὄχι, δόξα τῷ Θεῷ.

— Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλοῦν καὶ αὔριο.

— Ἂς τὸ ἐλπίσουμε, ἀλλὰ φοβοῦμαι πολύ. Θεέ μου ! Ξέρετε μιὰ παροιμία ποὺ λέει: «Κατὰ φωνὴ κ' ὁ γάιδαρος», μὲ τὸ συμπάθειο ! Καὶ γιὰ κύτα... Ἄχ !... ἄχ !... Μιλούσαμε πρὸ ὀλίγου γιὰ ρευματισμοὺς καὶ νά τους τοὺς καταραμένους ποὺ μὲ πιάσανε κιόλας ! Ὑποφέρω σὰν κολασμένος.

— Ἂν γιατρευθῆτε ὡς αὔριο, μπορῶ τοὐλάχιστο νὰ διατηρῶ μιὰ ἐλπίδα ;

— Φυσικά, ἀλλὰ θὰ καταπλαγῶ πολύ, ἂν πραγματοποιηθῆ ἡ εὐχή σας.

Κατόπιν ὁ Ροβέρτος ἄφησε τὸ λοχαγὸ μὲ τὶς ἴδιες ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ πρὸς αὐτόν, κρύβοντας μέσα του τὴν ἀγανάκτησι ποὺ τὸν ἔπνιγε.

Ὁ ἱππότης Ροβέρτος ἀφίνοντας τὸ διοικητή, πῆγε ν' ἀνταμώση τὸ Δὸν Μαθουρῖνο.

Ὁ σεβασμιώτατος Μαθουρῖνος αὐτὴ τὴν ὥρα ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ μαλακὴ πολυθρόνα μέσα στὸν κῆπο κ' ἀναπαυόταν, ἔπειτα ἀπὸ τὸν κόπο τοῦ πρωϊνοῦ περιπάτου, χωνεύοντας τὴν τροφή του. Κοντά του, ἐπάνω σ' ἕνα στρογγυλὸ μονοπόδαρο τραπέζι, βρισκόταν μιὰ μεγάλη ποικιλόχρωμη Σύνοψη, μιὰ μποτίλια μεγάλης χωρητικότητος κ' ἕνα ποτῆρι ἀναλόγου μεγέθους.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μαθουρίνου εἶχε πάρει, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, μιὰ ἥσυχη καὶ γαλήνια μεγαλοπρέπεια, καθὼς τῶν ἐπισκόπων τοῦ μεσαίωνος, ποὺ ἡ εἰκόνες τους διασῴζονται στὶς παλαιὲς μητροπόλεις. Ἡ μύτη του ἦταν πάντα κόκκινη καὶ τὰ μαλλιά του, μολονότι ἄφθονα πάντα, εἶχαν ἀσπρίσει πειά. Τὸ μέτωπό του χαραζόταν στὴ μέση ἀπὸ μιὰ κάθετη βαθειὰ ρυτίδα, ἡ ὁποία εἶχε χαραχθῆ ἐκεῖ τὴν περίοδο τῆς νηστείας, ὅταν βρισκόταν στὴ φυλακὴ κοντὰ στὴ Στούαρτ καὶ τοὔλειπε τὸ φαγοπότι.

Ὁ Μαθουρῖνος ἦταν τὴ στιγμὴ αὐτὴ βυθισμένος σὲ βαθειὰ ὀνειροπόλησι. Δὲν ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία του, ὅπως ἄλλοτε, τὶς χαρούμενες μέρες, βαρέλια στιβαγμένα τῶνα πάνω στ' ἄλλο καὶ σχηματίζοντα φανταστικοὺς πύργους, οὔτε κατσαρόλες γεμᾶτες ἐξαίσια χορταστικὰ φαγητά. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔβλεπε μὲ τὴν ταραγμένη του φαντασία κάτι ὑγροὺς καὶ σκοτεινοὺς τοίχους, ἕνα ἀ χυρένιο κρεββάτι, ἕνα σταμνί, ἕνα ξεροκόμματο κ' ἕναν ἀγχωπὸ δεσμοφύλακα, ἐνῶ στ' αὐτιά του ἔφταναν κρότοι ἀπὸ ἀλυσίδες καὶ κραυγὲς ἀπελπισμένες...

Ἡ εἰκὼν τῆς φυλακῆς τοὔχε μείνει γιὰ πάντα χαραγμένη στὸ μυαλό του.

Ἔξαφνα κινήθηκε τρομαγμένος, ἀκούοντας τὸ Ροβέρτο νὰ πλησιάζη. Συγχρόνως ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ ἐχαμογέλασε στὸν ἱππότη.

Ὁ Ροβέρτος πλησίασε καὶ χαιρέτισε μὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

— Ἄ, σεῖς εἶστε, κύριε ἱππότα ; φώναξε ἔκπληκτος ὁ Μαθουρῖνος. Μὰ τὸν Ἅγιο Φανούριο, σήμερα ἔχετε χαρούμενη ὄψη. Αὐτὸ ὅμως δὲν μὲ παραξενεύει, γιατὶ πλησιάζει ὁ γάμος σας...

— Ἀλλοίμονο, σεβασμιώτατε ! Θ' ἀργήσῃ ἀκόμα... εἶπε ὁ Ροβέρτος.

— Ναί, ναί... Κάτι ἄκουσα... Ἔχω εἰδοποιηθῆ ἀπὸ πρίν.

— Ἀπὸ ποιόν ; ρώτησε ζωηρὰ ὁ Ροβέρτος.

— Ἐκ μέρους τοῦ ἐκλαμπροτάτου Ἐρρίκου.

— Τὴ δεσποινίδα Λευκὴ δὲν τὴν εἴδατε;

Ὄχι, ἀλλὰ πρόκειται νὰ τὴν ἰδῶ σὲ λίγο. Μοῦ παρήγγειλε νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ κατὰ τὶς δέκα.

Ὁ Ροβέρτος ἀκούοντας τὴν τελευταία φράσι, χλώμιασε λίγο.

— Γνωρίζετε γιὰ ποιὰ αἰτία σᾶς προσκαλεῖ ; ρώτησε τὸ Μαθουρῖνο.

— Ὄχι, μὰ τὴν πίστι μου.

— Καὶ δὲν τὴν μαντεύετε τοὐλάχιστο ;

— Θὰ μὲ κούραζε πολύ. Δὲν ἀνακατεύομαι μὲ μαντεῖες. Ἄλλοστε ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔπαθα συμφορές, δὲν μπορῶ νὰ προβλέψω ἀσφαλῶς τίποτε. Ζῶ χωρὶς φροντίδες κ' αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ. Δὲν ξέρετε ὅμως πόσο ξέπεσα τὸν τελευταῖο καιρό ! Καὶ τὸ πιὸ ἀκατάβλητο ἠθικὸ ὑποχωρεῖ μπροστὰ στὶς φουρτοῦνες τῆς ζωῆς. Θὰ τὸ πιστέψετε πὼς ἔζησα ἕξη μῆνες μονάχα μὲ ψωμὶ καὶ μὲ νερό ;

— Μὰ μοῦ τὄχετε πῆ τόσες φορές...

— Ὅσες φορὲς κ' ἂν τὸ εἶτα, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνω διαρκῶς. Ἄ ! Οἱ κακοῦργοι, αἱρετικοί ! Ἂν μποροῦσα νὰ πλάσω στὰ χέρια μου ἐκεῖνον τὸν ἀπαίσιο τὸν Κνὸξ, ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ ὅλων μου τῶν συμφορῶν, σᾶς βεβαιώνω πὼς θὰ τὸν ἔκανα κομμάτια... Τ' ἀκοῦτε, κύριε ἱππότα; Ἕξη μῆνες δίχως μιὰ στάλα κρασί, δὲν εἶνε ἀστεῖα... Τὰ θηρία ! Οἱ ἀγριάνθρωποι !

— Ὕστερα ἀπ' αὐτὰ βέβαια πιστεύω νὰ γίνατε ἄξιος τοῦ μαρτυρικοῦ στεφάνου...

— Μονάχα μιὰ φορά ; Ὅταν μοῦ φέγγαν τὸ ξεροκόμματο καὶ τὸ νερό, δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, ὑπέφερα τὸ φρικτότερο μαρτύριο... Ἀλλὰ μήπως ἔχετε νὰ μοῦ ἀνακοινώσετε τίποτε, κύριε ἱππότα ;

— Ναί. Ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴ δεσποινίδα Λευκή.

— Ἄ ! Εἶνε πολὺ χαριτωμένη...

— Τὴν ἀνταμώσατε πολλὲς φορὲς στὴν Ἀγγλία ; Δὲν ἀκούσατε, δὲν παρατηρήσατε τίποτε ;

— Τί ἐννοεῖτε μ' αὐτό, ἱππότα ;

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἡ δεσποινὶς Λευκὴ θὰ παραχαϊδευόταν στὸ σπίτι τῆς δυυκίσσης ὅπου ἔμενε. Θὰ εἶχε ἀρέσει σὲ πολλούς, ὡραιοτάτη καὶ εὐγενὴς καθὼς ἦταν. Ἴσως μάλιστα κανένας νόστιμος εὐπατρίδης νὰ ὑπῆρξε περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄλλους τυχερός. Δὲν λέω μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ ἡ νέες εἶνε πάντα ἄμυαλες...

Ὁ Δὸν Μαθουρῖνος, παρὰ τὴ φαινομενική του ἀφέλεια, εἶχε μεγάλη φρόνησι κ' ὅταν ἤθελε γινόταν ἀνεξερεύνητος. Ἐκτὸς τούτου ἡ συχνὲς συνομιλίες του μὲ τὸ λοχαγὸ Ρολάνδο καὶ ἡ ἀτομικές του παρατηρήσεις σὲ διάστημα εἰκοσιπέντε ἐτῶν, τοῦ εἶχαν ἐμπνεύσει μιὰ ἀνεξήγητη δυσπιστία πρὸς τὸ γραμματέα τοῦ Μοντμορενσί. Γι' αὐτὸ κοινοῦσε τὸ κεφάλι του στὶς ἐπιπόδειες ἐρωτήσεις τοῦ Ροβέρτου, ὁ ὁποῖος ζητοῦσε νὰ μάθη μήπως ἡ Λευκὴ εἶχε δοσμένη σ' ἄλλον τὴν καρδιά της. Τὸ φοβόταν αὐτό, γιατὶ ἤξερε πὼς ἡ νέα εἶχε λιποθυμήσει ὅταν τῆς τὸν ἐπρότειναν γιὰ σύζυγο. Τὸν ἀντιπαθοῦσε ἄραγε ἢ ἀγαποῦσε ἄλλον ;

Ἔτσι ὁ Μαθουρῖνος δὲν ἔπεσε στὴν παγίδα.

— Πολὺ λίγες φορὲς ἐπλησίασα τὴ δεσποινίδα Λευκὴ στὴν Ἀγγλία, εἶπε στὸ Ροβέρτο, καὶ δὲν μπορῶ νὰ ξέρω πῶς ζοῦσε. (Ἀκολουθεῖ).

Ἡ νέα εἶχε λιποθυμήσῃ ὅταν τῆς τὸν ἐπρότειναν γιὰ σύζυγο.